

Sygn. akt IV KK 36/23

POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie **T. K. i Ł. K.**

skazanych za przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2023 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania

wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 23 maja 2022 r., sygn. akt II AKa 566/21

zmieniającego w części wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt XXI K 124/15,

na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

wniosków nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

We wniesionych kasacjach od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach obrońcy skazanych podnieśli zarzuty naruszenia prawa procesowego (art. 433 § 1, art. 435, art. 440 k.p.k. – w odniesieniu do skazanego Ł. K. oraz art. 450 § 1 w zw. z art. 79 § 1 pkt 3 i 4 oraz § 3 i 4 k.p.k., a także art. 433 § 1 i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. – w odniesieniu do skazanego T. K.), wnosząc jednocześnie o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia.

W kasacjach skazanego T. K. i Ł. K. wskazano, że wykonanie zaskarżonego orzeczenia może rodzić skutki, które w wypadku uchylenia wyroków obu sądów a

następnie wydania wyroku o odmiennej treści, będą nieodwracalne, tymczasem skazany, przebywając na wolności, może kontynuować wykonywanie pracy zarobowej, nie stanowiąc obciążenia dla społeczeństwa, a co – z kolei w wypadku negatywnego dla niego rozstrzygnięcia – przyczyni się do umożliwienia mu uzbierania środków na spłatę kar ewentualnie orzeczonych po ponownym rozpoznaniu sprawy.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Regionalnej w K. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku – w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. – jest wyjątkiem od zasady i może nastąpić tylko w wyjątkowych wypadkach, gdy wykonanie wyroku powodowałoby nieodwracalne skutki i niepowetowane straty (nie chodzi tu jednak o takie okoliczności faktyczne czy prawne, które mogą być uwzględnione w postępowaniu wykonawczym w ramach chociażby instytucji odroczenia wykonania kary czy przerwy w karze). W wypadku instytucji określonej w art. 532 k.p.k. chodzi tylko i wyłącznie o okoliczności, które mają związek z toczącym się postępowaniem karnym inicjowanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a więc z postępowaniem kasacyjnym. Chodzi tu o zapobieżenie sytuacji, w której istnieje realne niebezpieczeństwo poniesienia przez skazanego dolegliwości wynikającej z wykonania prawomocnego wyroku, której nie powinien doznać wobec zasadności wniesionej kasacji (zob. D. Świecki (w:) D. Świecki (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 7 do art. 532). Możliwość narażenia skazanego na poważne i niepowetowane dolegliwości, w wypadku wykonania orzeczenia, powinna być w pierwszej kolejności odnoszona do sytuacji, gdy w wyniku uchylecia zaskarżonego wyroku realnie rysuje się w dalszym postępowaniu perspektywa uniewinnienia oskarżonego, względnie umorzenia wobec niego postępowania (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KK 23/18). Nie można oczywiście wykluczyć i takiej sytuacji, w której po uchyleniu, przy ponownym rozpoznaniu sprawy, z uwagi na stwierdzone przez Sąd Najwyższy uchybienie, dojść może do zakwalifikowania czynu z przepisu

przewidującego łagodniejsze zagrożenie, niż dotychczasowa podstawa skazania, a okres pozbawienia wolności skarżącego skazanego przekraczałby możliwą do wymierzenia w dalszym postępowaniu karę.

Na tym etapie postępowania kasacyjnego nie chodzi przy tym o to, aby przeprowadzać całościową i ostateczną ocenę kasacji, której dokonywać będzie Sąd Najwyższy merytorycznie rozpoznający nadzwyczajny środek zaskarżenia na rozprawie lub posiedzeniu, ale o to, by nawet przy pobieżnej lekturze zarzutu kasacji w zestawieniu z ustaleniami i rozważaniami zawartymi w prawomocnym orzeczeniu trzeba uznać, że zaistniały istotne uchybienia, które podważają racje respektowania domniemania trafności ustaleń i ocen przyjętych za podstawę takiego orzeczenia (por. J. Matras (w:) K. Dudka (red.), *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Lex/el. 2019, teza 2 do art. 532).

W przedmiotowej sprawie takie okoliczności nie występują, a te powołane w sposób ogólnikowy przez obrońców skazanych – w świetle tego, co już powiedziano wyżej – są bezpodstawne. Wstępna analiza wniesionych środków zaskarżenia nie wskazuje na to, że zarzuty podniesione w nadzwyczajnych środkach zaskarżenia są oczywiście zasadne oraz – co ważniejsze – że w wyniku ponownego postępowania miałyby dojść do uniewinnienia oskarżonych czy umorzenia wobec nich postępowania, względnie – wymierzenia kary w niższym wymiarze albo kary łagodniejszego rodzaju. Kasacja w tym zakresie musi zostać rozpoznana na rozprawie, której termin nie jest odległy (13 kwietnia 2023 r.). Okoliczności wskazane w dalszej kolejności przez obrońców, a dotyczące możliwości uzbierania środków na spłatę ewentualnie orzeczonych kar w ponownym postępowaniu (przy założeniu, że kasacje doprowadziłyby do uchylenia zaskarżonego wyroku, co nie rysuje się na tym etapie postępowania jako oczywiste, a co więcej – że w ponownym postępowaniu orzeczone zostałyby kary grzywny) nie są w ogóle okolicznościami, które podlegają uwzględnieniu przy stosowaniu instytucji określonej w art. 532 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

